

[Waldorff]

det er et meget godt udtryk for den vasalstatus, som Danmark har i forhold til EF, og jeg synes, at det i sig selv bør være tilstrækkelig grund til, at man meget skarpt tager afstand fra dette her.

Ud over, at jeg ikke tror så meget på det med generalklausulen, vil jeg ikke afvise, at der faktisk kan være nogle forbedringer, som kan have betydning for Københavns skattevæsen, når de sidder og forsøger at hitte rede i Egtofteselskaberne, hvis de ellers hører til her – det gør de vist for øvrigt ikke – men så alle de andre vanskeligheder, man har med at ligne aktieselskaberne. Det må vi prøve at finde ud af, for det har selvfølgelig også betydning at prøve at kritisere nogle af de huller, der måtte være.

Men som sagt: for os er det det centrale, at der er tale om en yderligere harmonisering på et område, hvor det faktisk på længere sigt kan være ret katastrofalt, at man ikke kan gennemtvinge nogle videregående oplysningspligter for selskaberne.

Arne Bjerregaard (KrF):

Lad mig straks indrømme, at jeg ikke har nærlæst lovforslaget; der er jo så meget andet, vi skal lave, hr. industriminister. Men når man har »skimlæst« det, er der dog noget, der straks springer i øjnene, og det er, at det set i relation til vores skattelovgivning medfører en yderligere afstand imellem regnskabsopstillingen og skatteregnskabsopstillingen. Det har selvfølgelig ikke været sammenligneligt før, men nu bliver afstanden endnu større. Men vi har jo også eksempler på, at selskaber før har haft 3 regnskaber: ét til internt brug, ét til eksternt brug og ét til skattevæsenet. Jeg har ikke dermed sagt, at de har ønsket nogen som helst omgåelse, men der kan være visse hensigter med ikke at offentliggøre et regnskab på en bestemt måde.

Efter dette forslag vil man pålægge en bestemt regnskabsforelse og specifikke oplysninger. Dog vedrorer det, så vidt jeg kan finde ud af det, kun de 10 pct.; de 90 pct. er ikke blandt dem, som skal påføre regnskabet de mere specifikke oplysninger. Men når nogle skal lave sådanne specifikke oplysninger om omsætning osv., vil andre virksomheder, som ikke har den samme oplysningspligt, jo have mulighed for at bruge disse regnskaber som en markedsanalyse. Det

uheldige ved, at nogle skal gøre det og andre ikke skal gøre det, er, at de, der er udenfor, altid vil kunne læse ting ud af regnskabet, som de, der er inde under ordningen, ikke kan læse hos de andre. Det kan give en konkurrenceforvridning, som jeg altså mener kan være uheldig. Dermed være ikke sagt, at jeg ønsker tallene rykket ned, som det er foreslået af visse, for hvor vi end sætter det – om vi siger, det er 50 medarbejdere i stedet for 250 – får man stadig en afgrænsning. Problemet med dem, der er over, og dem, der er under, vil på grund af forskellig oplysningspligt skabe uheldige konkurrenceforhold.

Så har man berørt bestemmelsen om oplysningspligt for dem, der ejer 10 pct. i stedet for 20 pct. som efter direktivet. Vi erkender, at industriministeren har taget hensyn til vores nuværende lovgivning på dette område og selvfølgelig har brugt de 10 pct. Dermed være ikke sagt, at vi tilslutter os det; vi har, så vidt jeg husker, heller ikke stemt for de 10 pct., som man i sin tid lavede.

Selvfølgelig kan der være mange indsigelser, ting, som umiddelbart springer i øjnene. Der er f.eks. spørgsmålet om udsat skat og skatteberegninger i fremtiden. Jeg har ikke studeret direktivet så nøje, at jeg kan sige, om det er nødvendigt at gøre en note derom, altså om man ikke kan blive fritaget for det – man behøver i alt fald ikke at opføre det med talangivelse osv. – men det er altid uheldigt at skulle opgive fremtidige udgifter, som er vedhæftet aktiver. Hvis man f.eks. sætter aktiverne til x – skatterne kan vi jo så sætte til y – vil værdien af aktiverne reelt være x minus y , det kan enhver sige sig selv. Men det vil i realiteten sige, at man har en lavere aktivmasse, som klart står på papiret, men som man ikke for har taget, jeg ved ikke, om man kan sige ad notam. Man har nok vidst det, men det har ikke figureret. Samtidig vil der, når man indføjer en sådan bestemmelse, være yderligere belastninger på aktiverne, som man må tage med ind, nemlig forudsætninger som f.eks. driften og belåningsgrad osv. Derved får x , altså aktiverne, faktisk en lavere værdi end det opstillede. Det vil være uheldigt i en belåningssituation, fordi det påståede y , altså skatten, ikke nødvendigvis vil være til stede på det tidspunkt, man havde regnet med. Det gør, at nogle ikke har den samme mulighed for investering og belåning, som hvis oplysningerne ikke var der.